CHƯƠNG 2291

Lão Điêu quả thật không lừa ta

Hạ Nhân vội vàng bước lên trước, chắp tay hành lễ với người phụ nữ.

Sau đó ánh mắt hắn chuyển sang Trịnh Hồng Lộc, hỏi: “Hồng Lộc, bao nhiêu năm nay ta vẫn luôn tìm cháu, tại sao cháu không trở về thăm ta?”

“Tài nguyên tu luyện của cháu vẫn đủ dùng chứ?”

“Dượng cháu không làm khó cháu đấy chứ?”

Trịnh Hồng Lộc nước mắt giàn giụa: “Cô cô, không đâu… Thật ra những năm qua cháu sống rất tốt!”

“Ồ?” Thần niệm của người phụ nữ hơi vươn ra một tia, quét qua người Trịnh Hồng Lộc, rồi nói: “Cháu… cháu cháu cháu…”

Nàng kinh ngạc há hốc miệng: “Cháu đã đạt tầng mười hai rồi ư?”

“Chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào Thần Hoàng cảnh?”

Phải biết rằng, sau khi Trịnh Hồng Lộc chia tay nàng năm xưa, tính ra cũng mới trôi qua hai nghìn năm trăm năm mà thôi.

“Cô cô…” Trịnh Hồng Lộc nói: “Hu hu hu… Cháu đã tuyệt tuệ rồi… Không lâu sau khi rời khỏi cô, lúc còn ở tầng tám Thần Vương cảnh, cháu đã tuyệt tuệ rồi!”

“Hả?” Người phụ nữ run bắn người: “Tuyệt tuệ rồi ư?”

“Nói vậy… hiện giờ cháu tu luyện đều dùng sức hương hỏa sao?”

“Cũng không hẳn!” Trịnh Hồng Lộc lắc đầu, nói: “Ừm… Sau khi tuyệt tuệ, trước đó cháu đã bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm sức hương hỏa, nuốt một ít!”

“Sau đó cháu gặp công tử…” Trịnh Hồng Lộc cười tươi, chỉ vào Hạ Nhân rồi nói: “Công tử dùng khí tử Hồng Mông giúp cháu luyện thành thân thể Hồng Mông đạo, cháu lại khôi phục tuệ căn!”

“Hiện giờ trải qua bao nhiêu năm, cuối cùng cháu cũng tu luyện đến tầng mười hai Thần Vương cảnh. Bây giờ công tử đang chuẩn bị đến Thần đô của Thần quốc để tìm một viên Đại Đạo Đăng Hoàng đan cực phẩm, giúp cháu đột phá lên Thần Hoàng cảnh!”

“Công tử?” Người phụ nữ quay đầu, cuối cùng cũng chính thức nhìn về phía Hạ Nhân.

Chỉ một ánh mắt, Hạ Nhân đã hít sâu một hơi: Đôi mắt thật đẹp!

Người phụ nữ có thân hình cao ráo, khoác một bộ áo đỏ, khí chất độc lập giữa thế gian. Trên mặt nàng phủ một lớp thần sa màu đen, chỉ để lộ đôi mắt và nửa sống mũi cao cao.

Thế nhưng tuy dung mạo lộ ra không nhiều, chỉ một cái liếc vội cũng khiến Hạ Nhân lòng dạ xao động, nảy sinh thôi thúc mãnh liệt muốn được nhìn thấy dung nhan thật sự của nàng.

“Lại còn là người có hai mươi tám thần khiếu?”

“Thần khiếu cũng được, có điều… dung mạo này…”

Hạ Nhân cười khổ: “Tiền bối!”

“Ừm…” Người phụ nữ gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Trịnh Hồng Lộc: “Hồng Lộc… cô cô lâu rồi không gặp cháu… Lại đây, để cô cô ôm một cái!”

“Ồ!” Trịnh Hồng Lộc đi tới.

Người phụ nữ lại túm Trịnh Hồng Lộc kéo đi, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo: “Hồng Lộc à Hồng Lộc, cháu hồ đồ rồi… Sao lại bị một kẻ chỉ có tu vi Thần Tôn cảnh gieo nô ấn chứ!”

“Để bản cung đòi lại tự do cho cháu!”

Trịnh Hồng Lộc lập tức kinh hãi biến sắc: “Không được… Cô cô, công tử đối xử với cháu rất tốt!”

Nhưng người phụ nữ chẳng cần biết đúng sai, trực tiếp thu Trịnh Hồng Lộc vào không gian tùy thân, sau đó lạnh lùng cười với Hạ Nhân. Không biết nàng rút cây cung từ đâu ra, giương lên bắn một mũi tên về phía Hạ Nhân.

Bởi vì phát hiện Hạ Nhân chỉ là một kẻ có tu vi Thần Tôn cảnh, người phụ nữ này không dùng toàn lực khi ra tay.

Dù sao nàng cũng cho rằng, một mũi tên tiện tay bắn ra đủ để giết chết cường giả đỉnh phong Thần Tôn cảnh rồi.

“Tiền bối… Xin người hãy nghe ta giải thích…” Thân thể Hạ Nhân vút một cái bay ra khỏi thần chu: “Ta và Hồng Lộc… ta có thể giải trừ ấn ký của nàng…”

Hạ Nhân còn chưa nói hết câu, mũi tên thần đã tới trước mặt.

Hắn không nói thêm lời nào, ném Ngũ Hành Quân Thiên Tán ra. Khẽ vung lên, hắn lập tức đánh tan toàn bộ uy lực của đòn tấn công này.

“Tiền bối… Xin người hãy nghe ta giải thích. Ta và Hồng Lộc không giống như người nghĩ đâu!”

“Nếu không tin, ta sẽ giải trừ nô ấn của nàng, người cứ hỏi nàng là biết!”

Nhưng người phụ nữ nào chịu nghe Hạ Nhân giải thích, trực tiếp giương cung thần lên, lại bắn ra một mũi tên: “Thần khí lục phẩm… Lại còn là cực phẩm?”

“Ha ha… Thần khí không cứu được mạng ngươi đâu!”

Một mũi tên thần khổng lồ dài nghìn trượng bay tới.

Hạ Nhân suýt nữa thì nôn ra máu: Khá lắm… Hóa ra sở thích dùng cung của Trịnh Hồng Lộc đều học từ cô cô nàng cả.

Uy lực của đòn này vẫn chưa đặc biệt lớn, chỉ đạt đến Thần Vương cảnh.

Nhưng muốn giết chết Hạ Nhân thì chắc chắn là không thể!

“Phá…” Hạ Nhân quát lớn một tiếng, thần lực trong cơ thể ầm ầm tràn hết vào thanh thần đao trong tay.

Một dải đao quang lớn nghìn trượng xé ngang hư không, hung hăng đánh lên mũi tên thần do người phụ nữ bắn ra.

Chỉ một đòn đã xóa sạch toàn bộ lực lượng trên mũi tên thần.

Sau đó đao quang vẫn còn dư lực, tiếp tục bổ về phía người phụ nữ.

Thân thể người phụ nữ bị đánh bay ngược: “Tốt, tốt, tốt! Không ngờ ngươi lại có thần khí cửu phẩm… Thần khí cửu phẩm… cũng không cứu được ngươi đâu…”

Không cho Hạ Nhân cơ hội lên tiếng, lần này người phụ nữ trực tiếp kéo sức tấn công trên cây cung thần đến mức cực hạn!

Lần này nàng không dùng tay kéo.

Cây cung thần dài hơn một trượng giương ngang trong hư không. Người phụ nữ hơi nghiêng người, tay phải kéo dây cung, chân trái đột nhiên nâng lên, đạp mạnh lên thân cung.

Vạt dưới áo đạo bào màu đỏ đột nhiên rách toạc, để lộ hai chân dài trắng nõn, tròn trịa. Đặc biệt là chân trái đang đạp lên cây cung thần, da thịt nõn nà, căng đầy và thon dài!

Đôi giày ngọc dưới bàn chân khảm vô số tinh thạch màu tím nhạt. Năm ngón chân ngọc trong suốt, đầy đặn khép lại, hơi cong về phía trước, mũi chân vừa khéo chống lên thân cung.

Nhìn thấy cảnh này, Hạ Nhân suýt chảy máu mũi: Lão Điêu… Lão Điêu, tên khốn này quả thật không lừa ta…

Mẹ kiếp, tên khốn không gian này ăn uống đúng là quá tốt rồi.

“Hừ…” Khóe miệng không nhìn thấy được của người phụ nữ khẽ cong lên, một tiếng hừ lạnh bật ra qua kẽ răng: Bao nhiêu năm nay, tất cả đàn ông nhìn thấy bản cung đều chẳng ai không như vậy.

Dây cung trong tay người phụ nữ đột nhiên bật ra. Mũi tên thần được ngưng tụ từ thần lực vô tận trong cơ thể nàng phối hợp với pháp tắc không gian, ngay khoảnh khắc này đã rời dây lao đi.

Ban đầu hắn định kéo Vạn Phúc ra khỏi không gian Hồng Mông để chắn giúp một chút!

Nhưng đến lúc muốn đưa tay kéo, hắn chợt phát hiện không gian xung quanh mình đã bị khóa chặt.

Lúc này Hạ Nhân mới nhớ ra, cô cô của Trịnh Hồng Lộc là một Đại Thần Hoàng tu luyện đạo pháp không gian. Lĩnh ngộ của nàng đối với đạo pháp không gian đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, chỉ kém Thần Đế mà thôi.

Đòn này không hoàn toàn phong tỏa Hạ Nhân, dù sao Hạ Nhân cũng tu luyện đạo pháp không gian.

Nhưng nó vẫn khiến động tác của hắn chậm đi năm phần.

Hạ Nhân không còn cách nào khác, chỉ có thể thi triển Hư Không Tật Động để tránh né!

Sau Hư Không Tật Động, thân thể Hạ Nhân đã xuất hiện ở ngoài trăm nghìn trượng. Khi hắn đưa tay định kéo Vạn Phúc ra khỏi không gian Hồng Mông, hắn chợt phát hiện mũi tên thần đã vút một cái biến mất.

Đến khi xuất hiện trở lại, nó đã trực tiếp xuyên qua thân thể hắn.

Hạ Nhân không chết, mà một đoàn thần huyết màu đen bay ra khỏi cơ thể hắn.

“Ra đây cho ta…” Cuối cùng Hạ Nhân cũng kéo được Vạn Phúc ra khỏi không gian Hồng Mông: “Vạn Phúc… Mau mau mau… Chặn người phụ nữ này lại cho ta…”

Khi Hạ Nhân nói chuyện, người phụ nữ đã lần thứ hai duỗi đôi chân tuyệt thế vô song ra, đạp lên thân cung.

Vạn Phúc kinh ngạc há to miệng: “Người phụ nữ thật xinh đẹp…”

“Đẹp cái đầu ngươi…” Hạ Nhân đá một cú vào mông hắn, lớn tiếng mắng: “Chặn lại cho ta…”

CHƯƠNG 2292

Thánh Đan thành

Bị Hạ Nhân đá một cú vào mông, Vạn Phúc cuối cùng cũng tỉnh lại khỏi trạng thái hồn vía lên mây!

“Công tử... nữ nhân này mạnh quá!”

Nữ nhân đối diện vẫn gác đôi chân dài lên thần cung, giằng co tích lực.

Thần tiễn chưa bắn ra, nhưng năng lực khóa không gian khủng khiếp cùng uy áp vẫn từng tầng từng tầng ập tới.

Hạ Nhân nói: “Dùng phòng ngự mạnh nhất của ngươi... chắn cho ta...”

“Vâng!” Vạn Phúc đương nhiên cũng không dám chậm trễ.

Quanh người hắn, trong chớp mắt đã dựng lên sáu tấm khiên.

Những tấm khiên này đều là thần phù, dùng thần phù thất phẩm tạo thành phòng ngự.

Đáng tiếc là thần phù thất phẩm này chỉ có hạ phẩm và trung phẩm, không có thượng phẩm.

“Không đủ!” Hạ Nhân vội vàng nói!

“Không còn cách nào khác!” Vạn Phúc thò tay lấy ra một cây gậy, nói: “Nếu không cản được, lão nô chỉ có thể lấy công làm thủ!”

“Công tử yên tâm, lão nô nhất định có thể bảo vệ an toàn cho ngài…”

Vạn Phúc hiện nguyên hình, tay cầm cây thần côn lớn vạn trượng đứng giữa hư không, hoàn toàn che chắn Hạ Nhân ở phía sau.

Cũng đúng lúc này, thần tiễn của cô cô Trịnh Hồng Lộc phía đối diện bắn ra.

Một vệt sáng trắng xé toạc chân trời bay tới, xé rách cả không gian trên đường nó đi qua.

Những khe nứt không gian nối liền với nhau, tựa như ngọn lửa đuôi màu đen của mũi thần tiễn trắng kia.

Sáu tầng phòng ngự do Vạn Phúc dựng lên lập tức bị xé nát toàn bộ.

Sức mạnh trên mũi thần tiễn không hề suy giảm, tiếp tục nện vào đòn tấn công của Vạn Phúc.

Ngay sau đó, cây thần côn lớn vạn trượng bị đánh bay.

Sức mạnh còn sót lại của thần tiễn tiếp tục lao về phía trước, phụt một tiếng chui vào cơ thể Vạn Phúc, rồi thần lực vô tận cùng pháp tắc không gian nổ tung trong thân thể hắn.

Khóe mắt Hạ Nhân giật liên hồi: “Tiền bối... có gì từ từ nói...”

“Ta và Hồng Lộc thật sự không phải như cô nghĩ, từ trước đến giờ ta chưa từng chạm vào nàng!”

“Tu vi của nàng đều là do ta nâng lên, ta xem nàng như muội muội ruột của mình vậy...”

Lúc này, trên người hắn vẫn còn một con rối thế mạng.

Cho nên cô cô của Trịnh Hồng Lộc có bắn thêm một mũi tên nữa cũng không sao, hắn không chết được.

Nhưng vấn đề là nữ nhân này chính là một Đại Thần Hoàng, lại còn là Không Gian Thần Hoàng. Cho dù kích hoạt con rối thế mạng để truyền tống rời đi, cô ta cũng có thể lập tức tìm thấy ta.

Vì vậy Hạ Nhân vẫn muốn cố gắng tranh thủ,尽 sức khiến nữ nhân đã mất lý trí này bình tĩnh lại đôi chút.

Hạ Nhân tự nhận mình thật sự chưa từng bạc đãi Trịnh Hồng Lộc.

Nhưng nữ nhân này sao có thể nghe lời khuyên của Hạ Nhân.

Sắc mặt nàng lạnh như băng: “Muội muội ruột? Lời này... bản cung đã từng nghe rồi...”

Nữ nhân lần thứ ba duỗi chân trái, kéo căng thần cung: “Được nhìn chân bản cung ba lần, ngươi là nam nhân chết đáng giá nhất trên đời này!”

Hạ Nhân nói: “Khoan đã… ta còn có lời muốn nói, để ta nói hết!”

Nữ nhân dường như cũng không vội. Đôi chân dài thon thả trắng nõn của nàng hơi dừng lại, mũi chân tinh xảo đạp lên thần cung nhưng vẫn chưa dùng sức: “Được thôi… nói lời trăn trối của ngươi đi!”

Hạ Nhân nói: “Ta sắp chết rồi… có thể cho ta nhìn mặt cô một lần không!”

“Ha ha…” Nữ nhân cười lạnh một tiếng: “Gan ngươi lớn lắm!”

“Đáng tiếc… không còn cơ hội nữa!”

Cơ bắp trên bắp chân nữ nhân hơi căng lên, chuẩn bị dùng sức kéo cung. Ở phía bên kia, Hạ Nhân lại đột nhiên móc ra một chiếc mõ trắng.

Trong mắt nàng, mõ gì chứ, thần khí cửu phẩm gì chứ?

Kết quả, chiếc mõ trắng kia trong nháy mắt biến thành lớn hơn một trượng. Hạ Nhân vỗ xuống, một luồng thần lực đặc biệt cuốn theo pháp tắc ầm ầm đánh tới, nện trúng người nàng.

Nữ nhân vẫn giữ tư thế dùng chân kéo cung, cứ thế bị phủ lên một lớp ánh vàng, tựa như pho tượng, cứng đờ giữa hư không.

“Thu…” Hạ Nhân không nói hai lời, trực tiếp thu nữ nhân này vào không gian Hồng Mông của mình.

Ngay sau đó, hắn cũng ném thi thể khổng lồ của Vạn Phúc vào trong.

Thu dọn chiến trường sơ qua, Hạ Nhân lập tức bay đi!

Trong quá trình phi hành, hắn lại thay đổi dung mạo.

Lần này, dung mạo vẫn hết sức bình thường, nhưng gương mặt này là gương mặt Hạ Nhân chưa từng dùng trước đây.

Trước đó lúc bế quan, Hạ Nhân đã tu luyện mấy gương mặt khác nhau, lần này đủ dùng rồi.

Bay một mạch nửa ngày, Hạ Nhân mới thả Trịnh Hồng Lộc ra khỏi không gian.

“Công tử…” Nhìn thấy Hạ Nhân, Trịnh Hồng Lộc thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ngài ngài ngài… lại đổi nữa rồi!”

“Ừ!” Hạ Nhân gật đầu, nói: “Sau này cứ dùng dung mạo này!”

Hạ Nhân có ba không gian Hồng Mông!

Một cái là không gian của Chí Đạo Chung, một cái là không gian của Hồng Mông Tử Kim Côn, còn một cái là không gian của Hồng Mông Thiên Châu!

Vừa rồi hắn lần lượt nhốt ba người vào đó, sau đó đưa ba người vào ba không gian khác nhau. Thi thể Vạn Phúc bị ném vào Tử Kim Côn, Hồng Lộc bị hắn ném vào Hồng Mông Chí Đạo Chung, còn cô cô của Trịnh Hồng Lộc thì đã bị hắn ném vào Hồng Mông Thiên Châu.

“Không sao!” Hạ Nhân nói: “Hồng Lộc, ngươi dẫn đường!”

“Cô cô của ngươi muốn giết ta, dù thế nào ta cũng không thể thuyết phục được cô ta!”

“Thế là ta dùng chiếc mõ kia, tạm thời cố định cô ta lại!”

Trịnh Hồng Lộc thở phào nhẹ nhõm: “Công tử, cô cô của ta đâu rồi?”

Hạ Nhân nói: “Bây giờ bị ta giấu đi rồi!”

“Công tử, ngài đừng giết cô cô của ta… Cả đời cô cô ta rất khổ… đã phải chịu đủ mọi đau đớn!”

“Ngài sẽ không lấy máu cô cô ta đấy chứ?”

Cảnh tượng năm xưa Hạ Nhân lấy máu Đại Quân Thiên Ngô vẫn in sâu trong đầu Trịnh Hồng Lộc.

Hạ Nhân đưa tay xoa đầu Trịnh Hồng Lộc: “Nha đầu ngốc, nói linh tinh gì vậy!”

“Mau bay đi… đưa ta vào thành!”

“Tìm một nơi trốn trước rồi tính!”

“Được!” Trịnh Hồng Lộc kéo tay Hạ Nhân, tăng tốc bay đi.

Lại qua nửa ngày, hai người cuối cùng cũng đến quốc đô của Thần quốc Vấn Đỉnh.

Tòa thành này tên là 【Thánh Đan thành】.

“Thánh Đan thành?” Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn ba chữ lớn trước cổng, nói: “Ta còn tưởng là Vấn Đỉnh thành chứ!”

Trước cổng người qua kẻ lại nườm nượp, không ngừng có người ra vào.

Yêu tộc và nhân tộc đều có, hơn nữa yêu tộc chiếm khoảng một nửa.

Trong tất cả các đại thành, tỷ lệ này đã được xem là khá cao.

Nhưng chỉ cần nghĩ bằng đầu ngón chân cũng đoán ra được, dù sao nhân tộc mới là lực lượng chủ yếu trong việc luyện đan.

Nghĩ đến luyện đan, Hạ Nhân lại không nhịn được cảm khái một phen: Mẹ nó… Vạn Phúc của lão tử.

Lão già này cũng có thể luyện đan, vậy mà lão tử còn chưa dùng được lần nào đã bị vị Thần Phi kia giết chết.

“Đúng vậy!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Không khí luyện đan ở đây đặc biệt nồng đậm, khắp nơi đều là thần đan sư. Cứ cách một khoảng thời gian lại tổ chức thi đấu đan đạo, thi đấu ngộ tính đan đạo các loại!”

Hạ Nhân hỏi: “Thương hội lớn nhất là thương hội nào?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Thương hội Vấn Đỉnh ấy!”

“Công tử, đi thôi… ta đưa ngài qua đó!”

Trịnh Hồng Lộc dẫn Hạ Nhân đi trong thành suốt hai ngày mới đến trước cửa thương hội Vấn Đỉnh, có thể tưởng tượng Thánh Đan thành rộng lớn đến mức nào.

Hạ Nhân lại tỏ vẻ oán trách: “Đáng chết, thành trì lớn như vậy mà ngay cả một trận truyền tống cự ly ngắn trong thành cũng không có sao?”

“Không có!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Trong thành này lúc nào cũng có rất nhiều tu sĩ luyện đan. Lão nhân Đan Đế sợ ảnh hưởng đến họ, cho nên không những không cho phép truyền tống và phi hành, mà ngay cả mở không gian cũng phải bay ra ngoài thành một ngày đường mới được!”

CHƯƠNG 2293

Xử trí thế nào?

Hóa ra tất cả những quy định này đều là để bảo vệ những người luyện đan trong Đan Thành, không bị quấy rầy.

Có điều, Hạ Nhân cảm thấy chuyện này ít nhiều cũng giống như cởi quần đánh rắm, thừa thãi vô cùng.

Có ai đời lúc luyện đan mà lại không dựng kết giới che chắn chứ?

Hai người vừa bước vào đại sảnh của thương hội Vấn Đỉnh, một nữ yêu mặc đạo bào màu hồng phấn đã tiến lên đón: “Xin... hoan nghênh hai vị!”

Nữ yêu này có dung mạo yêu kiều, hơn nữa ăn mặc cực kỳ hở hang!

“Hai vị tiền bối, xin hỏi các vị muốn mua gì?”

Lúc nói chuyện, người phụ nữ còn nháy mắt đưa tình với Hạ Nhân.

Hạ Nhân không nói gì, nhưng Trịnh Hồng Lộc bên cạnh lại bị trêu đến đỏ bừng cả mặt.

Hạ Nhân phất tay: “Đổi người biết ăn mặc khác đến đây đi!”

“Vâng!” Người phụ nữ vội thu lại vẻ nhiệt tình, sau đó lui xuống. Chẳng bao lâu sau, một nam tử trẻ tuổi khác đi tới: “Tiền bối... vừa rồi là chúng tôi đường đột, mời đi theo tôi!”

Lúc này Hạ Nhân mới đi theo nam tử bước vào đại điện.

Tu vi Thần Vương cảnh đỉnh phong, bất kể đặt ở thương hội của thần quốc nào cũng được xem là khách quý.

Nam tử dẫn hai người đi thẳng vào một nhã gian khá rộng ở tầng một.

“Mời tiền bối ngồi. Nếu ngài có bất cứ yêu cầu gì, xin cứ nói thẳng với ta!”

Hắn lấy ra một miếng ngọc giản, chuẩn bị ghi lại yêu cầu của Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Thật ra chúng ta đến đây để mua đan dược... Có lẽ ngươi cũng đã nhìn ra, tu vi của nàng bị kẹt ở tầng mười hai Thần Vương cảnh, cần một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan!”

“Có!” Nam tử gật đầu: “Có điều Đại Đạo Đăng Hoàng Đan là thần đan thất phẩm, cần phải đặt trước. Nhiều nhất chờ ba đến năm năm là có thể lấy được!”

“Nhưng... chất lượng chỉ có trung phẩm và hạ phẩm!”

Hạ Nhân hơi nhíu mày: “Chỉ có trung phẩm và hạ phẩm?”

“Đúng vậy!” Nam tử nói: “Nếu cần thượng phẩm thì thời gian chờ sẽ lâu hơn. Ngắn thì ba đến năm trăm năm, dài thì ba đến năm nguyên, thậm chí ba đến năm mươi nguyên, đều có khả năng!”

Hạ Nhân hỏi: “Cực phẩm thì sao?”

“Ha ha ha...” Nam tử đặt miếng ngọc giản trong tay xuống, nói: “Tiền bối nói đùa rồi... Thương hội chúng ta không có khả năng xuất hiện cực phẩm!”

“Cho dù thỉnh thoảng có người bán cực phẩm, cũng không đến lượt bày bán trong thương hội!”

Theo cách phân chia phẩm cấp của Thần giới, thất phẩm tương ứng với Thần Hoàng cảnh!

Đan dược dành cho Thần Hoàng cảnh, thông thường cũng phải do Thần Hoàng luyện chế, bởi người có thể vượt cấp luyện đan cực kỳ ít ỏi.

Lúc Thần Hoàng luyện chế thần đan thất phẩm, phần lớn cũng chỉ có thể luyện ra hạ phẩm và trung phẩm!

Còn cực phẩm... lại càng khó hơn.

Cho dù thỉnh thoảng xuất hiện vài viên thần đan cực phẩm, người bình thường cũng không thể lấy được. Thậm chí chúng còn chẳng vào đến thương hội, đã bị người ta tranh nhau cướp mất từ trước đó rồi.

Đan đạo Thần Đế là bát phẩm, chắc chắn có thể luyện chế thần đan thất phẩm, hơn nữa khả năng luyện ra cực phẩm cũng lớn hơn.

Nhưng tu vi đạt đến cấp bậc Thần Đế, bọn họ rất ít khi ra tay hạ cấp để luyện đan.

Hơn nữa, toàn bộ Thần giới cũng chỉ có mười ba vị Thần Đế, thậm chí còn chưa đủ mười ba vị!

Vì vậy, việc thần đan thất phẩm khuyết thiếu phẩm chất cực phẩm cũng là điều dễ hiểu.

“Có đường dây đặc biệt nào, hoặc cách nào khác không?” Hạ Nhân nhìn nam tử kia.

Nam tử suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Ta không biết. Tiền bối chờ một chút, ta đi mời trưởng lão đến!”

Khoảng thời gian cháy hết nửa nén hương sau, một người phụ nữ trung niên khác bước vào nhã gian.

Hạ Nhân nhìn qua, tu vi của người phụ nữ này là tầng ba Thần Vương cảnh.

“Bái kiến tiền bối!” Hạ Nhân vội chắp tay.

“Không cần khách sáo!” Người phụ nữ khoát tay: “Người bên cạnh ngươi muốn đột phá Thần Vương cảnh, tiến vào Thần Hoàng cảnh đúng không?”

“Không sai. Mọi người cứ xưng hô đạo hữu với nhau đi!”

Nữ tử nhấp một ngụm trà rồi nói: “Ta cũng đã hiểu sơ qua tình hình của các ngươi. Hai vị đạo hữu, ta nói ngắn gọn thôi!”

“Trên đời này không có thứ gì không thể giao dịch!”

“Thần đan cực phẩm thất phẩm tuy quý giá, nhưng luôn có giá của nó!”

“Nếu hai vị có thể lấy ra thứ khiến Thần Đế động lòng, chưa chắc các vị Thần Đế không luyện cho các ngươi một lò thần đan cực phẩm!”

“Có điều, các ngươi có bảo vật nào đủ khiến Thần Đế động lòng không?”

Hạ Nhân đương nhiên có bảo vật, nhưng hắn cũng biết giá trị của thần đan thất phẩm.

Nhưng đợi đến khi lão tử đạt Thần Vương cảnh thì thứ này chẳng còn quý giá nữa.

“Cái này thì không có!” Hạ Nhân lắc đầu.

“Ừm...” Người phụ nữ nói: “Người bình thường đều không có... Nếu không có thì vẫn còn hai con đường!”

“Thứ nhất, chờ cơ duyên. Cứ cách một khoảng thời gian, thần quốc chúng ta cũng sẽ có thần đan cực phẩm chảy ra ngoài, được đưa vào hội đấu giá!”

“Nhưng xác suất cực kỳ nhỏ. Ngươi có chờ ở đây mười kỷ nguyên cũng chưa chắc đợi được!”

Niên đại thời gian của Thần giới, một hầu bằng một trăm kỷ, một kỷ bằng một trăm nguyên.

Mười kỷ chính là một nghìn nguyên thời gian.

“Xin được chỉ giáo!” Hạ Nhân hỏi: “Còn thứ hai thì sao?”

Người phụ nữ nói: “Thứ hai, ngươi có thể đến đại hội Vấn Đỉnh thử vận may!”

“Có điều...” Người phụ nữ nhìn Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc, nói: “Hai người các ngươi không có thần cách thuộc tính mộc, cũng không có thần cách đan đạo!”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Không sai... Ta cũng từng nghĩ đến con đường này, nhưng khó quá!”

“Được rồi!” Hạ Nhân đứng dậy chắp tay: “Đa tạ. Ta đến cửa hàng xem qua tùy tiện!”

Hắn kéo Trịnh Hồng Lộc rời khỏi nhã gian, mua hai bộ điển tịch luyện đan trong thương hội Vấn Đỉnh rồi lập tức rời đi.

Điển tịch luyện đan vốn chẳng có tác dụng gì với Hạ Nhân.

Nhưng Hạ Nhân nghĩ, đã hỏi han nhiều chuyện như vậy mà không mua chút gì thì cũng ngại. Vật tư hắn thiếu lại không nhiều, những thứ khác không cần mua, thế là tiện tay mua hai bộ điển tịch đan đạo.

Lấy thứ này dùng Tụ Bảo Bồn cường hóa một phen, sau đó đem bán lại cho thương hội, biết đâu có thể đổi được một viên thần đan cực phẩm.

Ra khỏi thương hội, Hạ Nhân mới hỏi: “Cái gọi là đại hội Vấn Đỉnh này rốt cuộc là gì?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Là đại hội luyện đan!”

“Cứ cách một trăm nguyên lại tổ chức một lần. Nếu ngươi thành công giành được ngôi quán quân ở đại hội Vấn Đỉnh, sẽ có cơ hội bái kiến Đan Đế!”

“Gặp được Đan Đế thì đương nhiên có thể đưa ra yêu cầu. Đến lúc đó xin một viên thần đan cực phẩm thất phẩm, hẳn sẽ không khó!”

“Đi thôi...” Hạ Nhân nói: “Trước tiên tìm chỗ đặt chân đã!”

Hai người mua một tòa viện trong thành rồi cứ thế ở lại.

Thần đan cực phẩm thất phẩm, cứ từ từ mà chờ!

Hạ Nhân lần lượt bố trí ổn thỏa các đại trận xung quanh viện, sau đó cắm đầu chui vào đạo trường.

Hạ Nhân kéo nàng, trực tiếp bước vào Hồng Mông Thiên Châu của mình.

Ban đầu, thiên địa nơi này chỉ là hư vô!

Nhưng hiện giờ nó đã hóa thành thực thể.

Đó là một không gian rộng vạn dặm, bên trong tràn ngập khí Hồng Mông tử.

Ngay chính giữa không gian lại có một pho tượng phụ nữ đang vắt chân.

“Cô cô…” Cơ thể Trịnh Hồng Lộc run lên.

Hạ Nhân nói: “Bây giờ phải xử lý thế nào, đây đúng là một vấn đề!”

Người phụ nữ này có phần tà môn. Lần trước nàng ta có thể lặng lẽ tìm được Trịnh Hồng Lộc, vậy lần sau cũng vẫn có thể.

Bởi sư tôn từng nói, thứ này đối phó với Thần Hoàng yếu nhất thì có thể định trụ đối phương trong một nguyên thời gian.

Nếu là Thần Vương mạnh mẽ, có lẽ chỉ định trụ được một năm, vài năm, hoặc mấy trăm năm.

Nói cách khác, cô cô của Trịnh Hồng Lộc sẽ nhanh chóng tỉnh lại!

Một mặt phải chăm lo cảm xúc của Trịnh Hồng Lộc, mặt khác Hạ Nhân cũng sợ sau khi ả đàn bà này chết, Không Gian Thần Đế sẽ lập tức chạy tới trong chớp mắt hay không?